

[Schmidt.]

national Part sit, altsaa ogsaa os vort, og derved at udjævne de nationale Modsætninger. Vil Ministeren forstaa mig i den Retning, saa er det nødvendigt allerførst at forstaa det, der altid vil være et Folks naturlige Stræben, og ikke fra Statens Side at hindre eller vanskeliggøre det. Men det er efter min Mening meget smaat med Ministerens Forstaaelse i den Retning, og det er saa nemt at afskære en Diskussion, jeg havde privat med Ministeren, om dette Emne, med den ubestridelige Bemærkning: Det er nu alligevel foreløbig mig, der bestemmer; hvortil jeg ikke kunde svare andet, end at det kunde ikke nægtes. Og saa er der jo ikke mere at tale om. Men her i Tinget har jeg dog ikke kun med Ministeren at gøre, men med et Folks Repræsentanter, og det er til dem, jeg appellerer, naar jeg venter Anerkendelse for, at et folkeligt Mindretal, naar det har det Ønske selv at ansætte sine egne Sygeplejersker, ikke maa hindres deri, idet man erklærer, at der er Sygeplejersker nok, som det offentlige har ansat. Det danske Mindretal i Tyskland ansætter sine egne danske Sygeplejersker med dansk Statsborgerret, og ingen tysk Myndighed hindrer det af lignende Grunde som den danske Justitsminister. Billiger man Ministerens Afgørelse?

Jeg kommer tilbage til Ministerens Tilbagevisning af tyske Piger fra det tyske Rige eller andre Lande, der ønskede at besøge Tinglev Højskole. Det var ikke naturligt, naar der ikke forelaa en nærmere Tilknytning til Landet, der var heller ingen Mening i at studere tysk Kultur i Tinglev, naar man kom fra det tyske Rige, hvor dog tysk Kultur var en nærmere ind paa Livet, mente Ministeren. Hertil maa jeg sige, at et Folks Lemmer i alle Tilfælde og paa alle Maader søger nær Forbindelse med hinanden, og at netop den personlige Berøring er det afgørende, mere endnu end det at fordybe sig i den fælles tyske Kultur. Derfor er det aldeles naturligt, at omkring Halvdelen af Eleverne næsten hele Tiden, Tinglev Højskole har bestaaet, kom fra det tyske Folk Syd for den nutidige Grænse. Ministeren glemmer eller vidste ikke, at saaledes har det været ogsaa i de 15 Aar, inden Landet kom til Danmark. Nu vil den højtærede Minister maaske sige: Men saa var det dog naturligt at tage Konsekvensen og nu stoppe. Det skete i de allerførste Aar, da man endnu ikke havde fundet sig til Rette i de nye Forhold, men saa gjorde den gamle Forbindelse sig stærkt gældende, og det er naturligt.

Et Folks Livsytringer standser ikke ved Grænsen, det er Ministeren, der standser dem. Jeg kunde have forstaaet, om Ministeren satte visse Grænser for Besøget Syd fra, maaske tillod, at en Trediedel af Eleverne kom fra Tyskland, men at gøre Tilladelsen alene afhængig af Tilknytning til Landet er at indsnævre Folkelivets naturlige Strømning, for Folket, ikke Landet, er det første, der drager til Højskolen. Desuden er der blandt de 21 Piger, der blev afvist, i det mindste 14, der havde Tilknytning til Landet, som altsaa ikke har været tilstrækkelig efter Ministerens Mening.

Jeg fik dog det Tilsagn af Ministeren, at han ikke vilde tage smaaligt paa Tingene; det er ikke meget, men det vil vise sig, om det betyder noget. Ellers vilde unægtelig det Indtryk holde sig, at Kursen er skærpet, om end Ministeren nægter det.

Naar jeg saa endnu kort henvender mig til det ærede Medlem Hr. A. Svensson, tror jeg, at vi har bedre Forudsætninger for at forstaa hinanden; da vi begge kommer fra Grænselandet og den nationale Kamp. Jeg i det mindste kan forstaa, at det ærede Medlem med saadan Iver vender sig imod et tysk Fremstød, som han giver Udseende af, at det maatte betyde med den danske Stats Hjælp at fortyske danske Børn, som det efter hans Fremstilling er sket i Ellum. Men saadan ligger den Sag slet ikke. Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har glemt, at Børn arver efter Fader og Moder, ikke blot efter en af dem, men som oftest endnu mere efter Moder end efter Fader, netop i det nationale. Manden i Ellum er dansk, siger det ærede Medlem Hr. A. Svensson; det kan godt være, men han siger ikke noget om Moderen, og hun er tysk, hendes Bedsteforældre udvandrede fra Hannover til Vejleghnen, men da de længtes tilbage til Tyskland, flyttede de til Nordslesvig, der dengang hørte til Tyskland. Det giver hele Fremstødet et helt andet Præg.

Det ærede Medlem Hr. A. Svensson vil give mig Ret i, at det ikke er vor Sag, endnu mindre Myndighedernes, at bestemme, hvorhen Børnene maa regnes, det er udelukkende Forældrenes Sag; at det anerkendes, deri er det ærede Medlem vel lige saa stærkt interesseret paa Grund af Forholdene Syd for Grænsen som jeg. Derfor har Rektor Koppmann handlet fuldkommen korrekt, naar han kæmpede mod en fejl Indblanding fra Myndighedernes Side og vil fortsætte denne Kamp.

Hvad angaar Jordspørgsmaalet, kan jeg bifalde det ærede Medlems principielle Er-